

Nov redilni prašek za prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

Jošna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenici 15 din.

JABLIN

za izdelovanje domače pijače brez dodatka pravega sadjevca. Zavitek za 50 litrov 20 din, s poštnino 26 din.

Prašek za pisanje goveje živine. Pospešuje močno rast in hitro zdebelenje govedi in telet. Veliki zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 zavitek 6 din, za več zavitkov 12 din.

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka pri kravah ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo. 1 zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Konjin povečava pri konjih apetit, jih vzdržuje sveže in bistre ter preprečuje najpogostejše konjske bolezni, posebno katar 1 zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Pravi Redin, Govedin, Mlekin, Konjin ter Mostin se dobi samo v zastavnicah z gornjimi slikami in ga prodaja samo

Drogerija KANC,
Maribor,
Slovenska ulica

Zaloga v Celju:
Trg. Loblner,
Kralja Petra cesta 17
Zaloga v Ptuj:
Drog. Skočir,
Slovenski trg 11

Av gust Senca:

Berač Luka

Povest iz vaškega življenja

»Da, res je, Mato je obiral,« je dejal Janko in gledal v tla.

»Ti, ti!« je zopet planil Martin. »To so Matove priče. Ta lump, ki ti utegne za groš desetkrat pri-seči, ki mu ne veš, odkod ga je veter prinesel — in ta pijanec je tudi tu!«

»Prosim vašo milost,« je Janko zagondral, »danes še kapljice nisem videl. Jaz vem, kaj je naredba in kaj je slavna sodnija. Jaz nisem kriv, če komu ni prav, toda resnica se mora povedati. Jaz sem to povedal kot pokoren služabnik slavne gosposke.«

»Mato je slivo obiral, Mato?« se je drl Martin.

»Da, da,« se je otresal Pavlekovič.

»Pa jo je res, da!« je zavpila od zadaj Matova sestra, ki je doslej z rokami v boku ves čas nekaj mrmrala. »Za božič sem jih še košarico nasušila. Res je. Martin je gospod. Hoče se mu našega siromaštva. Ne boste, ne!«

»Rogo humillime, da se konstatira v protokolu,« se je oglašil advokat.

»Ali vas je kdo kaj vprašal?« se je zadr Martin na žensko. »Seveda ste obirali, ker sem vam jaz dal. Obirali so tudi otroci moji in Matovi, pobirale so tudi goske, a tiste slive, ki so padle in obležale, te je pojedla zemlja. Skup smo obirali in pobirali, ker smo si bili dobri sosedi, iz enega in istega kozarca smo pili, ker ni bilo med nami ne ograje ne svaje, ker nismo spraševali, ali je to zrnice moje ali tvoje. Zdaj pa si vi to, kar je bila moja dobrota, prisvajate in trdite, da je po pravici vaše.«

»Rogo humillime,« je zavpil advokat in vzdignil roko, »da se to lastno priznanje konstatira v protokolu. Haec circumstantia est maximae gravitatis. Sam je rekel, da je Mato obiral.«

»Seveda — in nisem mu branil.«

»Draga moža,« je spregovoril sodnik mirno, »poslušajta me! Vidva sta si od nekdanj sosedu in bila sta si prijatelja.«

»Res, vaša milost!« se je zaletel Martin v besedo. »Kakor brata sva si bila, dokler se ni ta kuga med naju zajedla, kakor so tele krive priče tu.«

»Molčite, Martin!« je sodnik nadaljeval. »Ali je vredno, da se pravdata tako kakor največja sovražnika, ali ne bi bilo bolje, da živita eden z drugim složno in mirno? Pa zakaj sta se skregala? Zaradi nesrečne slive! Dajta, moža, pobotajta se, brez te slive ne bosta ne Martin ne Mato prišla na kant.«

»Hvala lepa za pouk, vaša milost,« je rekel Mato, ki mu je Mikica v tem že namignil, »toda jaz hočem svojo pravico in prosim za sodbo.«

»Zdaj saj sami vidite, gospod sodnik,« se je razjezil Martin, »kako mu je srce hudobno.«

»Rogo humillime!« je ustavil advokat nadaljnji razgovor. »Fiat justitia, moj klient ne pristaja na nobeno poravnava.«

»Naj plača! To je najboljša poravnava,« se je zadr Matova sestra s strani, Janko pa je pokimal z glavo.

»Vi se torej nikakor nočete poravnati, Mato?«

»Hvala, nočem.«

»Eh!« je zavpil Martin, razžaljen v dno srca, »pa si vzemite vse, slivo pa še vrt pa še hlev pa še hišo, ko se je že vsa človeška nesreča nad me zgrnila! Jaz nisem nobeni božji duši nič hudega storil, Bog mi je priča, nad me pa se je spravila sodnija, nad me so se spravili hudobneži, ki so mi pol premoženja uničili. Za mene ni pravice, ko zahtevam, da se krivica kaznuje. Ni tata, mi pravijo, ni ga mogoče najti, pa še pridejo in me oglobijo za to, kar je moje. Vzemite vse, jaz nočem nič, nočem ne fiškala ne sodnije, resnica je, kar so vam krive priče povedale. Jejte moje srce, popijte mi mojo kri, dokler se ne zakopljem v črno zemljo, da ne vidim ljudi, med katerimi ni več božje pravice. Vzemite si vse!«

22

To je rekel kmet napol v joku, mahnil je z rokami in šel v hišo.

»Ti se nočeš pravdati,« se je advokat zasmejal za Martinom, »ampak jaz se hočem. Le počakaj!«

»Komisija je opravila,« je izjavil sodnik, »čez kak dan boste dobili razsodbo vi, Mato, pa tudi Martin. Komur ne bo prav, ta se lahko pritoži na višje sodišče.«

Sodnik se je s pisarjem odpeljal, advokat in priči pa so zavili k Pavlekoviču, da popijejo čašico vina.

Že je teh čašic bilo precej, ko se je Mato spomnil svojega sina.

»Kje je Andro?« je vprašal sestro.

»Ne vem. Ko je prišla komisija, je šel ves divji od doma. Odtlej ga ni.«

»Šel je proti mestu,« je dejal Janko. »Videl sem ga na cesti.«

Mikica ni rekel nič, ali v tem hipu ga je minilo veselje in tudi žeja.

Sodnija je kmalu nato poklicala priči in ju zaprisegla. Da je bil Mikica v mestni hiši že kaznovan in sicer s pet in dvajsetimi palicami, da torej ni mogel veljavno pričevati, to je bilo že davno pozabljeno.

Martin ni šel na sodišče in ni hotel iti. Duša ga je pekla, srce mu je kipelo. Sodnija je presodila, da mora Martin plačati slivo, kolek, advokata, kočijo, priči, da mora vsega plačati samo sto goldinarjev. Zmečkal je obsodbo, ki mu jo je bil župan Janko pustil na mizi, medtem ko je bil on zdoma, in ki mu jo je prečitela hčerka. Bilo je tu zapisano, da lahko apelira na višje sodišče, toda Martin tega ni storil. Molčal je in stiskal zobe, molčal je in ni pogledal človeškega obraza razen svojo edinko Maro, pa tudi ona na njem ni videla nič drugega ko žalosten obraz in če ga je vprašala: »Kaj ste tako žalostni, oče, kaj vam je prišlo na srce?« ji je odgovoril: »Nič mi ni, Mara.«

Dekle je hotelo očeta potolažiti; delala je od zore do mraka, skrbela za hišo in polje, pa tudi njej ni bilo nič laže pri srcu. Visok plot je ločil Lončaričevo od Pavlekovičeve hiše, kakor da sta to dva različna sveta, toda kadar koli se je dekle na te nemile deske ozrlo, zaigralo ji je srce bolj živo, bilo ji je, da bo preletela to ograjo, ki sta jo postavila jezna očeta. Kajti kaj pomaga, svet ima svoje zakone, toda srce ima svoje in ti so močnejši od vsake človeške zapovedi, in kadar v to preprosto kmečko srce, ki ne ve za ljubimkanje gospode, ki največkrat niti ne sme niti ne more vedeti za ljubezen, kadar v to preprosto kmečko srce po kakem čudežu pade zrnice, iz katerega cvet ljubezni vznikne, tedaj zacveti ta cvet lepše, tedaj se korenina globlje zaplete, kot pa to gospoda v svojih povesticah pišejo. Malo kdaj crne solza od srca na vaše trate, ali kadar katera pade, ne posuši se zlahka; malo vzdihov čujejo te zelene vaše gošče, ali kadar tu katera duša iz globine vzdihne, ta vzdih se čuje do nebes. Ljudje ne vidijo solz, ne čujejo vzdihov, to je sveta skrivnost, globoko v srce zakopana, Bogu priporočena, od ljudi neslutena.

To sveto skrivnost je nosila Mara v svojem srcu, ki je bilo kakor čaša polna pelina. Nihče za to ni vedel, niti oče, nihče razen mladeniča, ki ji je bil dušo odprl.

Toda njega ni bilo blizu. Sonce za soncem se je pripeljalo od vzhoda, ali ona ni videla njegovih oči. Dan za dnem je Sava šumela, ali ona ni čula njegovih stopinj. Zjutraj in zvečer so ptice prepevale, ali ta pesem ni bila pesem ljubega. Stokrat jo je pobozal vetrič, da jo je ohladil. Čemu ji je bilo treba hladnega vetriča! Saj ji deklinška lica niso gorela od ljubih poljubov.

Ni ga bilo doma, ni ga bilo na vasi, niti v mestu ga nesrečnica ni videla. Bilo je, ko da mu je veter zabrisal vse sledi.

Kam je šel? Sam Bog vedi.

Ali se je izneveril?

(Dalje sledi)